

A Fővárosi Ítéltábla a Törő és Pallag Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű és II. rendű felperesnek a dr. T. K. jogtanácsos által képviselt alperes ellen kártérítés és gazdagodás visszatérítése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2018. január 24. napján kelt 3.G.40.713/2014/63. számú ítélete ellen a felperes által előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

### í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését megváltoztatja, és az alperes marasztalását 11.710.359 (tizenegymillió-hétszázötzezer-háromszázötvenkilenc) forintra és ezen összegnek az elsőfokú ítéletben meghatározott kamataira felemeli azzal, hogy a fenti összeget a II. rendű felperesnek köteles megfizetni; a felperes perköltségben marasztalását 433.550 (négy százharminchéromezer-ötszázötven) forintra, a felperes által az állam javára fizetendő illeték összegét 1.149.600 (egymillió-száznegyvenkilencezer-hatszáz) forintra szállítja azzal, hogy a fenti összegeket a felperesek mint egyetemleges kötelezettek kötelesek megfizetni.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a II. rendű felperesnek 15 napon belül 200.000 (kétszázezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 739.300 (hétszázharminckilencezer-háromszáz) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### I n d o k o l á s

1.

A felperes – felperes neve– véglegesen fenntartott keresetében a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 86. § (2) bekezdés e) pontja alapján 85.444.243 forint tőke és ezen összegnek 2012. június 15. napjától számított késedelmi kamatai megfizetésére kérte az alperest kötelezni, elsődlegesen kártérítés címén, amelyből 80.104.243 forintot elmaradt haszonként, 5.340.000 forintot tényleges költségként érvényesített. Másodlagos keresete a Tpv. 6. §-a szerinti jellegbitorlással megvalósult jogsértéssel elért gazdagodás visszatérítésére irányult, amelyre tekintettel az alperest a Tpv. 86. § (3) bekezdés a) pontja alapján 41.376.252 forint tőke és 2012. május 15. napjától számított késedelmi kamataiban kérte marasztalni. Harmadlagos keretese a Tpv. 86. § (2) bekezdésének c) pontja alapján elégtétel adására irányult.

2.

Az alperes érdemi védekezésében valamennyi kereset elutasítását kérte, azonban az elmaradt haszon és a gazdagodás visszatérítése körében elfogadta az elsőfokú eljárás során készült szakértői véleményben foglaltakat.

3.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2.468.798 forint tőkét és ennek 2012. június 15. napjától 2013. június 30. napjáig minden naptári félév teljes idejére a késedelemmel érintett naptári félév utolsó napján érvényes jegybanki alapkamat 7 százalékkal növelt összegével megegyező mértékű, 2013. július 1. napjától a kifizetés napjáig minden naptári félév teljes idejére a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8 százalékponttal növelt összegével megegyező mértékű késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította és kötelezte őt arra, hogy az alperesnek 922.440 forint perköltséget, az állam külön felhívására 1.349.000 forint feljegyzett eljárási illetéket fizessen meg.

3.1.

Az ítéletben tényként állapította meg, hogy a 2007. szeptember 27-én kelt keretszerződés alapján a felperes 2007-2009. években jelentős mennyiségben, több száz darab V.... matrac terméket szállított az alperes áruházaiába. A felek közötti üzleti kapcsolat 2009 decemberében szűnt meg azzal, hogy az alperes nem rendelt több terméket a felperestől. Az együttműködés időszakában a felperes áruí ún. belistázott termékek voltak, amelyeket saját márkás termékként kétféle méretben, E...Sleep termékcsalád néven, V.... vákuum csomagolt matracként hozott forgalomba. Az így megjelölt termékeit egy olasz céggel gyártatta és kizárólag az alperes részére értékesítette. Az alperes 2009 decemberétől közvetlenül az olasz gyártótól szerezte be a felperes V.... Matrac termékével külső megjelenésében szinte teljes egészében azonos terméket, és D.... V.... néven forgalmazta 2014-ig, amiről a felperes 2010 januárjában szerzett tudomást. Az alperes a felperesével azonos cikkszámú két méretben, de alacsonyabb áron értékesítette a terméket, mert a 90x200 cm méretű, felperestől beszerezett E...Sleep V.... matrac bruttó eladási ára 26.237,50 forint, az azzal megegyező D.... V.... Matracé csak 19.987,50 forint, míg a 160x200 cm méretű felperesi matrac 49.987,50 forint, az azzal megegyező, gyártótól beszerezett D.... V.... Matracé bruttó 34.980,50 forint volt.

3.2.

Az ítélet jogi indokolásában az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.003/2014/ 4. számú rész- és közbenső ítéletében jogerősen megállapította, hogy az alperes a Tpv. 6. §-ában szabályozott tisztességtelen piaci magatartást valósított meg a „D.... V.... Matrac Aloe Vera kikészítéssel” megjelölésű matrac forgalmazásával azáltal, hogy a terméket olyan jellegzetes külsővel hozta forgalomba, amelyről a felperes E...Sleep V.... Matrac áruja ismerhető fel. Az elsőfokú bíróság elsőként a Tpv. 86. § (2) bekezdés e) pontja, valamint a régi Ptk. 339. § (1) és 355. § (4) bekezdése alapján a jellegbitorlással okozott kártérítés iránti keresetet vizsgálta. A felperes a Tpv. 86. § (3) bekezdés a) pontja alapján a jogsértéssel elért gazdagodás visszatérítését is igényelte, ezért szakértői bizonyítást folytatott le, amelyre szakértőként D. Gy. könyvszakértőt rendelte ki. A szakértő véleményét – a személyes meghallgatását és a szakértői vélemény kiegészítését is figyelembe véve – az ítélet alapjaként elfogadta és az abban tett megállapításokat irányadónak tekintette annak ellenére, hogy tudomására jutott, hogy a Nemzetgazdasági Minisztérium Könyvvizsgálói Közfelügyeleti Főosztálya 2017. november 14-én kelt határozatával a szakértőt a könyvvizsgálói tevékenység folytatásától egy évre eltiltotta. Megállapította, hogy a szakértő a vélemény elkészítésekor nem állt eltiltás hatálya alatt, a határozatnak nincs visszaható hatálya, és a szakvélemény elkészítésekor és kiegészítésekor szerepelt a szakértői névjegyzékben, így a szakértői tevékenységre jogosult volt. A szakértő az 52. sorszámu szakvélemény-

kiegészítésében a jellegbitorló termék forgalmazása körében a felperes elmaradt hasznát 1.710.359 forintban, a jogsértéssel elért gazdagodás értékét pedig a termék forgalmazásával elért extra haszon alapján számolva 758.439 forintban határozta meg. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy mivel a felperes az elmaradt hasznát és a gazdagodás megtérítését párhuzamosan érvényesítette, a káronszerzés és a kétszeres értékelés tilalma folytán a gazdagodás meghatározásánál a kiindulási alap csak az elmaradt haszon felett jelentkező alperesi gazdagodás lehetett, mivel a felperessel folytatott tevékenység értékelése az elmaradt haszonban történt meg. A szakértő ezért a jogsértéssel elért gazdagodás értékének meghatározása során a jellegbitorló termék forgalmazásával elért extra hasznat vizsgálta. Az alperestől beszerzett adatok alapján megállapította, hogy csak a 90x200 cm méretű termékeknel tudott magasabb eladási árat elérni a további forgalmazás során mint a felperestől vásárolt termék esetében, így extra haszna csak ebből a termékértékesítésből származott, melyet a szakértői vélemény alapján az elsőfokú bíróság 758.439 forintban fogadott el. Összességében így kártérítés és gazdagodás visszatérítése címén 2.468.798 forintban találta alaposnak a felperes keresetét, és ezt figyelembe véve rendelkezett a perköltségről. A felperes mindössze 1%-ot el nem érő részben lett pernyertes, így a Pp. 78. § (1) bekezdése és a vonatkozó IM rendelet 3. § (2) és (6) bekezdése alapján az alperes jogi képviselője által kifejtett tevékenységgel is arányosan 854.440 forint megfizetésére kötelezte az alperes javára, és a másodfokú eljárásban felmerült 68.000 Ft perköltségben marasztalta.

4.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásával 10 millió forint és 2012. június 15-től számított késedelmi kamatai megfizetésére kérte az alperest kötelezni kizárólag a jogsértéssel elért gazdagodás visszatérítése jogcímén a Tpvt. 86. § (3) bekezdés a) pontja alapján. Kifogásolta az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését is, mivel álláspontja szerint a részítélettel érintett kereseti kérelmek tekintetében túlnyomó részben pernyertes lett, ugyanakkor az ítélőtábla az elsőfokú eljárás során felmerült perköltségéről nem rendelkezett. Az általa lerótt 151.000 forint eljárási illeték egy részét, valamint az 511.950 forint összegű szakértői díj nagyobb részét az alperes terhére kellett volna az elsőfokú bíróságnak figyelembe venni. A gazdagodás visszatérítése körében azt hangsúlyozta, hogy a Tpvt. hatálya alá tartozó bitorlás, illetve más, például a szerzői jogi törvényben szabályozott bitorlási formák esetében a gazdagodás visszatérítésére vonatkozó jogszabályi rendelkezések normaszövege lényegében azonos, így az e körben kialakult bírósági gyakorlat az adott esetben is iránymutató. A bitorlási perekben kialakult bírói gyakorlat alapján a gazdagodás számításánál a bevétel-kiadási elv alkalmazása lehet a célszerű. Ehhez képest a szakértő által alkalmazott ún. „extra profit” elv a joggyakorlatban nem ismeretes. Az iránymutató joggyakorlat körében a Fővárosi Ítélőtábla Pf.20.894/2010/7. számú, valamint az ÍH2016. 142 szám alatt közzétett, ún. Adidas – ügyben hozott határozatra utalt. A bevétel-kiadási elv alkalmazása során a gazdagodás mértékének meghatározásánál a bitorló jogsértéssel elért teljes nettó árbevételéből kell kiindulni, melyből a jogsértés objektív jellege folytán levonhatók a tényleges, igazolt költségek. Ezen elv alapján a szakértő 2017. július 20-án kelt kiegészítő szakvéleményében foglalt bevételi és költség adatokból kiindulva a megfelelő számítás alapján 22.358.722 forint gazdagodás adódik az alperesnél a jellegbitorló értékesítés után a teljes időszakban. Utalt arra, hogy a gazdagodás meghatározásakor a nettó összértékkel kell számolni, így a szakértő által alapul vett bruttó 4.436 forint, illetve bruttó 2.655 forint összegű egy termékre eső „fedezeti hányadot” nettóvá alakította, ami 3.493, illetve 2.091 forintot ad ki. Ezeket az összegeket alapul véve a kiegészítő szakvélemény 1. számú mellékletében szereplő, „olasz” megjelölésű táblázat alapján számolva a 160x200-as matrac esetében a 3180 darab értékesített matracot megszorozva 3.493 forintra – az egy jellegbitorló matracra eső nettó fedezeti hányaddal – 11.111.233 forint gazdagodás mutatható ki. A 90x200-as matrac esetében az 5379 db értékesített matrac számot 2.091 forintra szorozva összességében 11.247.489 forint a gazdagodás. A szakértő

teves jogi álláspontja folytán nem az alperesi gazdagodást számolta ki, hanem azt a többlethasznót, amit a jellegbitorlás során a jogkövető magatartással elért haszonhoz képest realizált. A gazdagodás visszatérítésekor azonban nem ennek van relevanciája, mivel a gazdagodás megfizetésére a bitorló veszteségesnek bizonyuló bitorlás esetén is köteles. A Tpvt. és a Ptk. jogalap nélküli gazdagodásra vonatkozó rendelkezései ugyanis eltérő tényállások mellett alkalmazandóak, a gazdagodás átengedése a jogsértő magatartással kapcsolatos versenyjogi szankció. Ezt követően a szakértői vélemény aggályosságával kapcsolatban fejtette ki álláspontját, hangsúlyozva, hogy nem azt állította, hogy a Pp. 177. § (2) bekezdése alapján kizárt szakértő járt el a perben. A szakértői vélemény értékelése során azonban nem lehet attól eltekinteni, hogy a hatóság a szakértőt a könyvvizsgálói tevékenység gyakorlásától eltiltotta, ezért indítványozta, hogy az ítélet tábla a szakvéleményt csak annyiban fogadja el ítélezése alapjául, amennyiben az a perbeli adatokkal és a bírósági gyakorlatban általánosan elfogadott szakértői módszerekkel összhangban áll.

#### 4.1.

A felperes fellebbezési kérelmét a tárgyaláson akként pontosította, hogy kizárólag a jogsértéssel elért gazdagodás visszatérítése címén az elsőfokú bíróság által megítélt 758.439 forint felemelését kéri 10 millió forintra és kamataira azzal, hogy annak jogosultja az engedményes II. rendű felperes, akinek javára kérte az alperes marasztalását. Fellebbezési kérelmét a perköltség tekintetében akként módosította, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összegét 611.950 forinttal kérte leszállítani.

#### 5.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és a felperes perköltségben marasztalására irányult. A jogsértéssel elért gazdagodás körében maga is utalt a szerzői jogi törvény (Szt.) magyarázatára és ez alapján hangsúlyozta, hogy e jogkövetkezmény alkalmazásának annyi a feltétele, hogy a jogtalan használattal összefüggésben a bitorló vagyonában kimutatható vagyoni előny keletkezzen. A felperesnek kell bizonyítani, hogy a jogsértéssel összefüggésben vagyoni előnyhöz jutott, az ennek meghatározására javasolt számítási módot azonban vitatta, mivel nem vonja le a felperes által is hivatkozott költséget. A „fedezeti hányad” egyéb költségeket is tartalmaz, így az azzal való számítás sem vezethet helyes eredményre. Utalt a szakértő tárgyaláson tett nyilatkozatára, továbbá a szabadalom bitorlási ügyek kapcsán megismerhető bírói gyakorlatra, amelyek egyöntetűen az árbevételből levont ésszerű közvetlen költségek után fennmaradó részt tekintik visszatérítendő gazdagodásnak. Az adott esetben azonban csak az egyik termék, a 90x200-as méretű matrac tekintetében tudott magasabb eladási árat elérni, így vagyoni előnye csak ebből az termékből származott, amely körében a szakvélemény megállapításait továbbra is irányadónak és alkalmazandónak látta. A szakértői vélemény aggályossága körében a felperes által kifejtettek kapcsán hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság minden jelentős körülményt mérlegelt, a szakértőt szóban is meghallgatta, így nem volt indoka annak, hogy a szakértői véleményt és annak megállapításait a bizonyítékok köréből kizárja. A perköltség viselése tekintetében a 4/2009.(XII.14.) Pk vélemény II. pontjában foglaltakra mutatott rá és azt hangsúlyozta, hogy a közbenső ítélettel a bíróság önállóan elbírálható igényről döntött, annak jogereje nem feltételes jellegű, az abban foglaltak nem tehetők vitássá, mivel ahhoz anyagi jogerő fűződik, így a felperes nem igényelheti az alapeljárásban felmerült költségeinek utólagos felszámítását.

#### 6.

A felperes a perben érvényesített teljes követelését kamataival együtt a 2018. július 12-én kelt engedményezési szerződéssel Vered Levi magánszemélyre engedményezte, aki a felperes jogutódjaként perbe lépett. Az ítélet tábla 2018. szeptember 20. napján kelt és ugyanezen a napon jogerőre emelkedett végzésével a jogutód II. rendű felperesként való perbelépését a Pp. 61. § (1)

bekezdése alapján megállapította.

7.

Az elsőfokú ítéletnek fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett az alperest 1.710.359 forint elmaradt haszon és kamatai vonatkozásában marasztaló, valamint az azt meghaladó igény elutasítására vonatkozó rendelkezése a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján, így ezeket az ítélet tábla nem érintette. A fellebbezés kizárólag a jogsértéssel elért gazdagodás visszatérítése címén előterjesztett felperesi igényt érintette részben, a marasztalást a II. rendű felperes mint jogutód összességében 10 millió forintra kérte felemelni. Az ítélet tábla így az elsőfokú bíróság ítéletét kizárólag ebben a körben vizsgálta felül és megállapította, hogy a fellebbezés megalapozott.

7.1.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a döntéshez szükséges mértékben feltárta, döntésével és annak indokolásával azonban az ítélet tábla nem értett egyet. Helytállóan állapította meg azt, hogy a Tpv. 86. § (3) bekezdés a) pontja alapján a felperes a kártérítési igényen felül jogosult a jogsértéssel elért gazdagodás visszatérítését igényelni, valamint helyesen járt el, hogy ennek számszaki kimunkálására a felperes indítványa alapján szakértői bizonyítást folytatott le, azonban a szakértő álláspontját tévesen fogadta el és tette a döntésének alapjául. Tévesen indult ki abból, hogy a káronszerzés és a kétszeres értékelés tilalma miatt az adott esetben a gazdagodás meghatározásánál csak az elmaradt haszon felül jelentkező gazdagodás vehető figyelembe, továbbá, hogy annak számításánál az alperes által elért „extra haszon” tekinthető az alperes vagyonában kimutatható vagyoni előnynek.

7.2.

Az ítélet tábla egyetértett a fellebbezésben kifejtett állásponttal és a fellebbezés indokaival – amit az alperes fellebbezési ellenkérelmében maga sem vitatott –, hogy az elsőfokú bíróság a szakértő szakmai álláspontjának elfogadásával nem a Tpv. szerinti gazdagodás, hanem a Ptk.-nak a jogalap nélküli gazdagodásra vonatkozó szabályait vette alapul, és csak azt tekintette az alperes által elért vagyoni előnynek, amit a felperestől korábban vásárolt termék és a bitorlással, a gyártótól beszerzett termékek értékesítése során elért haszon közötti különbözetként a javára jelentkezett. Lényegében a felperestől vásárolt terméken realizált hasznát hasonlította össze a gyártótól beszerzett és értékesített terméken realizált haszon mértékével és ennek a különbözetét tekintette kizárólag gazdagodásnak. A felperes helytállóan utalt a fellebbezésében arra, hogy a Tpv. speciális rendelkezései a jellegbitorlás esetén érvényesíthető igények tekintetében tartalmilag azonosak a szerzői jogról és a védjegyről szóló törvény bitorlással kapcsolatos rendelkezéseivel, és a bírói gyakorlat, valamint a szakirodalom is egységes abban, hogy a jogsértéssel elért gazdagodás visszatérítése egy olyan objektív szankció, amelynek megállapításához nem szükséges további tények, így a jogsértő vétkességének a bizonyítása, mert általános célja a jogsértő által a jogsértéssel összefüggésbe hozható gazdagodás (profit) elvonása. Ennek feltétele, hogy a bitorló magatartása megállapításra kerüljön és a jogtalan használattal összefüggésben álljon a bitorló vagyonában kimutatható vagyoni előny. Az alperes fellebbezési ellenkérelmében maga is utalt az Szjtv. magyarázatára, amely a gazdagodás visszatérítése iránti igény körében azt fejt ki, hogy a gazdagodás kifejezésnek sajátos, a Ptk. jogalap nélküli gazdagodásra vonatkozó rendelkezésétől eltérő jelentéstartalma van. Ez esetben ugyanis nem szükséges a Ptk. 361. §-ában foglalt valamennyi feltétel igazolása, az alapját képező TRIPS-megállapodás 45. cikkének (2) bekezdéséből levezethetően ez esetben a jogsértő által elért „profit” jogosult javára történő elvonása a cél. A jogintézmény célja tehát a jogsértő által a jogsértéssel összefüggésbe hozható gazdagodás (profit) elvonása (BDT2008. 1926.).

A fellebbezési eljárásban mindkét fél egyezően és helyesen hivatkozott arra, hogy az ilyen ügyben

az egységes bírói gyakorlat szerint a bitorlással elért nettó árbevétel teljes összegéből kell kiindulni és az árbevételnek csak az a része tekinthető gazdagodásnak, amely az ésszerű és közvetlen költségeket nem tartalmazza, vagyis a bitorlással közvetlenül kapcsolatban álló ésszerű költségeket le kell vonni. A felperes helyesen hivatkozott arra is, hogy e körben az ún. bevétel-költség elv alkalmazása merülhet fel, így az adott esetben az elsőfokú bíróságnak ebből, illetve az alperes által 2009-2014. között értékesített, bitorlással érintett matracok nettó árbevételéből kellett volna kiindulni és az értékesítéssel összefüggő, közvetlen költségek levonását követően fennmaradó részt kellett volna meghatározni, azt a szakértővel kimunkáltatni. A felperes az elsőfokú eljárásban ezt indítványozta (58. sorszámú észrevétel 3. oldal), valamint a szakértő meghallgatása során (61. jkv. 4. oldal) maga is utalt arra, hogy az olasz céggel folytatott együttműködéshez kapcsolódó konkrét költségeket meg kellene határozni a gazdagodás kiszámításához. Az alperes azonban a másodfokú eljárásban az ítéletábra erre vonatkozó kérdésére úgy nyilatkozott, hogy nincs tudomása további olyan ésszerű közvetlen költségről, amelyet a számítása során a szakértő nem vett figyelembe. Az alperesnek tehát nem volt olyan további tényelőadása, tényállítása, amely további szakértői és egyéb bizonyítást igényelt volna, ezért a másodfokú bíróság a fentiekben kifejtettekre is figyelemmel a felperes számítását fogadta el, amely az alperes által szolgáltatott adatokból és a szakértő 52. sorszámú kiegészítésének 1. számú mellékletét képező „olasz” megjelölésű adataiból indult ki, amely az olasz gyártótól beszerezett termékek eladási és beszerzési ára közötti különbözetet mindkét méretű matrac esetében tartalmazza.

Az alperes e körben alaptalanul hivatkozott a szakértői vélemény alapján arra, hogy csak az egyik termék, a 90x200-as méretű matrac tekintetében tudott magasabb eladási árat elérni, és így vagyoni előnye is csak ebből származhatott, mivel ez a téves szakértői számításra alapul, amely nem a bitorláshoz kapcsolódó és a Tpv.-ben meghatározott speciális jogkövetkezmény, a bitorlással elért vagyoni előny tartalmából és fogalmából, hanem az alperes által elért extra haszon számításából következett. Az alperes által sem vitatott mellékletben feltüntetett adatokból ugyanis egyértelműen kitűnik, hogy mindkét típusú terméket magasabb áron értékesítette, mint amennyiért az olasz gyártótól beszerezte. A beszerzési és az értékesítési ár nettó összegének különbözetét az értékesített termékek összmenyiségével felszorozva pedig a felperes fellebbezésében levezetett számítás alapján lényegesen magasabb összeg adódna, mint amennyit a felperes a fellebbezésében megjelölt.

7.4.

A szakértői véleménnyel szembeni aggályok, mivel az ítéletábra a szakértő által alkalmazott módszert nem találta megalapozottnak, nem bírnak jelentőséggel, de a felperes a fellebbezésében már nem is kifogásolta, hogy a szakértő a részére szolgáltatott adatok megfelelőségét számszakilag ténylegesen nem vizsgálta. A felperes által hivatkozott, kialakult és elfogadott bírói gyakorlat kapcsán az ítéletábra maga is utal az ÍH2016. 142. szám alatt közzétett szabadalombitorlással elért gazdagodás meghatározása körében közzétett határozatra, amely a fenti számítási módszert alkalmazva határozta meg az alperest terhelő gazdagodás összegét. Utal továbbá az alperesi ellenkérelemben is felhívott „D....” védjegy és az „E.....” szabadalombitorlási ügyre, amelyekben a bíróság hasonló számítási módot követett a gazdagodás meghatározásakor.

8.

A Fővárosi Ítéletábra a kifejtettek tekintetével az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és az alperes marasztalását a jogsértéssel elért gazdagodás visszatérítése címén 10 millió forint tőkére és a keresetben megjelölt kamataira emelte fel, mellyel az alperes teljes marasztalását a jogerőre emelkedett 1.710.359 forint figyelembevételével összességében 11.710.359 forintra és annak az elsőfokú ítéletben megjelölt kamataira módosította. Ennek megfizetésére az alperest az engedményezési szerződésre tekintettel az új jogosult II. rendű felperes

javára kötelezte.

9.

A megváltoztatott döntés folytán a Pp. 81 § (1) bekezdése alapján rendelkezett az első, illetve a megismételt eljárásban felmerült költségekről. Rögzíti mindenekelőtt, hogy a felperes 151.000 forint költséget előlegezett a fizetési meghagyásos eljárás során és további 151.000 és 48.400 forint kereseti illetéket rótt le, ami összességében 350.400 forint megfizetett kereseti illeték. A pertárgy értéke a teljes követelés tekintetében 126.820.495 forint, amelyhez képest a felperes mintegy 10%-ban (11.710.359 forint) lett pernyertes. A felperes pernyertes lett a jellegbitorlás megállapítására irányuló keresete tekintetében is, így ennek figyelembevételével a pernyertesség-pervesztesség arányát az ítéletábra mérlegeléssel 15-85%-ban állapította meg az alperes javára. Az alperes által nem támadott, az elsőfokú bíróság által javára megállapított 922.440 forint perköltségből ugyanakkor a 15%-os pernyertesség arányára tekintettel a felperes által lerótt illetékből 225.000 forintot, valamint a megismételt eljárásban **D. Gy.** szakértő részére megfizetett 263.890 forint szakértői díjat kell levonásba helyezni, melynek eredményeként így 433.550 forint alperesi perköltség marad, amely összegre az ítéletábra a felperes perköltségben marasztalását leszállította. Az 1.500.000 forint le nem rótt kereseti illetékből a felperes által megfizetett 350.400 forint levonását követően fennmaradó 1.149.600 forint le nem rótt illeték megfizetésére továbbra is a felperes köteles a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében. Az ítéletábra az állam javára fizetendő illeték összegét ennek megfelelően szállította le, megfizetésére pedig a felpereseket egyetemlegesen kötelezte a Pp. 82. § (1) bekezdése alapján.

10.

Az ítéletábra a Pp. 80. § (2) bekezdésében foglaltak alapján nem látott alapot a fellebbezésben sérelmezett, az alapeljárásban kirendelt szakértő 511.000 forint összegű szakértői díjának alperes terhére történő felszámítására, mivel a másodfokú bíróság határozatában kifejtette, hogy a jellegbitorlással megvalósuló jogsértés, mint tiltott piaci magatartás megállapításához nem volt szükség szakértő kirendelésére, az nem igényelt különleges szakértelmet és nem tartozott szakkérdés körébe, mivel a perbeli termékek külső megjelenéséből és a csatolt levelezésből a termékek összetéveszthetősége egyértelműen megállapítható volt. A folytatódó eljárásban kirendelt **D. Gy.** szakértői tevékenységével ugyanakkor a felperes nagyobb részt eredményesen bizonyított, így az ezzel felmerült költségei megtérítésére az alperes a nagyobb arányú pernyertessége ellenére köteles.

11.

A felperes fellebbezése sikerre vezetett, így a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles a II. rendű felperes részére a másodfokú eljárásban felmerült perköltség megfizetésére, amely a jogi képviselő ügyvédi munkadíjából, valamint az államnak fizetendő le nem rótt fellebbezési illetékből áll.

Budapest, 2018. szeptember 20.

. Sándor Ottó s.k.  
a tanács elnöke

. Buglyó Gabriella s.k.  
előadó bíró

dr. Balsai Csaba Zoltán s.k.  
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő